

zus. Wat hielp hem nu al zijn rijkdom? Wat baatte hem de goede naam, dien de menschen hem gegeven hadden? Konden al zijne deugden het misdrijf uitwissen waaraan hij zich had schuldig gemaakt? O, hij voelde hoe thans eene zware hand hem ter neder drakte, en hij stond nu met al zijne zonden en in al zijne naaktheid voor God.

En nu kwam nogmaals de dief in den nacht, maar thans niet om hem zijn eerlijken naam en al zijne goede eigenschappen te ontnemen, maar om hem als een rechter te veroordeelen en hem aan te toonen, hoe diep hij gezonken was en wat het oordeel van God voor hem zou zijn.

Het was hem alsof een straal van God op zijn hart nederviel, en nu zag hij zich zelf in zijne nietswaardigheid, als een misdadiger voor God. Diep getroffen wierp hij zich op de knieën, beled zijne zonden en smeekte om vergiffenis.

En terwijl hij bad hoorde hij nog de woorden, die de kleine Mina hem smeekend had ingefluisterd:

»Och pa, vergeef het Fis! Hij zal 't nooit weerdoen!»

En zie, toen scheen het hem toe, alsof hij eene andere stem hoorde, die van den hemel kwam en hem toeriep: »Ik doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die

mijne geboden onderhouden!..... Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. .... Die tot Mij komt zal Ik geenszins uitstooten..... Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden.....»

»Mijn God!» riep hij uit, »Ontferm U mijner. Wees mij, zondaar, genadig!»

Geene andere gedachte doorkruiste thans zijn ziel. Slechts die eene: Vergeving te ontvangen.

»Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.»

De dief in den nacht had zijn taak ten einde gebracht en verdween. De heer Grafhout bleef echter nog geruimen tijd in zijn gebogen houding, en toen hij ten laatste opstond, gevoelde hij zich verruimd; er kwam weer glans in zijn droevigen blik. Hem was een zware steen van 't hart genomen; de onreinheid zijner zonde was geweken, maar daarvoor had hij in de plaats gekregen een ander hart, met groote begeerte naar reinheid en heiligmaking, een hart dat er naar verlangde voortaan dicht bij Jezus te leven en elke aanraking met de zonde te schuwen als eene slang op onzen weg.

IETS VAN SLAKKEN.

Er zijn slakken en slakken. Men noemt slakken overblijfsels van gesmolten ertsen, die weggeworpen worden en waarmede men hier en daar de wegen bestrooit, om deze hard te maken. Ook gebruikt men ze nog wel eens om daaruit door smelting andere bestanddeelen te krijgen. Er zijn ook Vulcanische slakken, namelijk overblijfsels van gestolde lava. Over deze beide soorten van slakken wil ik heden echter niet schrijven, maar wel over de u zeker bekende dieren, die gij des zomers langs de wegen ziet kruipen, of die gij, verborgen in hunne huisjes,

op planten, boomen, bloemen, schuttingen allerwegen ziet zitten.

Slakken behooren tot de groote afdeeling in het dierenrijk, bekend onder den naam van Mollusken of weekdieren, die zoowel in het water als op het land leven. Wat de slakken betreft, er zijn sommige soorten, die geen huisje bouwen, waarin zij zich verbergen kunnen. Dezen ziet men dan ook wel bij regentijd langs de wegen kruipen. Andere soorten bouwen zich een huisje (slakkenhuis), dat zij overal meeslepen, en waarin zij zich verschuilen, zoodra zij eenig gevaar zien. De

IETS VAN SLAKKEN.

eerste soort behoort tot de naakte weekdieren; de laatste tot de schelpdieren. Over het algemeen kan men zeggen, dat slakken in de huisshouding der natuur schadelijke dieren zijn. De naakte slakken eten alles op wat zij op haren weg vinden, en het meeste hebben onze tuinen en kweekerijen van die dieren te lijden. Zij zijn zeer verzot op zoetigheid en smullen graag onze vruchten op, 't geen zij reeds voor dag en dauw doen, opdat zij de voorkeur zouden genieten en wij dan mogen nemen wat zij overgelaten hebben. Ik herinner mij een geval van een meisje, dat een stukje taart had gekregen, waarin bessen gebakken waren. Zij ging er mee naar den tuin, zette het bord met die lekkernij op een bank en wilde juist beginnen met haar hart daaraan op te halen, toen zij geroepen werd. Een half uur later kwam zij terug en wat zag zij nu? Er zaten op de taart drie-vier slakken, die verscholen in hare huisjes, alle bessen uit dat gebak oppeuzelden. Zij leerde hierdoor voorzichtig te zijn, en in 't vervolg nam zij zich ook voor, wanneer zij weer geroepen werd, haar bord eerst te bedekken. De wijnbouwers in Duitschland en Frankrijk klagen soms steen en been over de slakken, die de wijnstokken zeer benadeelen, en bladeeren en vruchten afknagen. (Zie de groote plaat.)

Toch hebben de slakken ook haar nut. In vele landen worden de slakken gegeten. Gij hebt zeker wel eens den naam gehoord van Alikruik (Turbo littoreus L), die door liefhebbers van dergelijk schelpvoedsel op hoogen prijs worden gesteld. Men vindt deze schelpen of horentjes aan de oevers van groote wateren, soms in zulke menigte, dat men geen voet kan verzetten zonder enkelen te vertreden. Die horentjes of schelpen zijn ongeveer zoo groot als een hazelnoot, bijna rond, met een korte, scherpe punt. De slak, die in dat horentje zit, is grijs en wordt gegeten. Bij duizenden worden zij opgezameld, met zout gekookt — zooals de garnalen — en met huisje en al op tafel gebracht. De liefhebbers pikken dan de slak er uit en eten ze op. Ik houd niet van dat beestengoed, vooral niet, omdat de slak taai en vermengd is met klei en zand. Doch andere

mensen zijn zoo kieskeurig niet en willen graag iets te kraken hebben tusschen hunne tanden.

In Limburg zijn er vele liefhebbers van slakken en er wonen aldaar menschen, die er een bijverdienste van maken, om slakken aan te kweken. Zij verzamelen hoofdzakelijk slechts ééne soort, de zoogenaamde Caracol, door de natuurkundigen *Helix pomatia* L. genoemd. Zie de kleine plaat. 't Zijn nog al groote slakken, grijsachtig van kleur, iets in 't groene spelend. De huisjes zijn rond, geelbruin met matkleurige roodbruine dwarsbanden. De slakkenkweekers verzame-

DE EETBARE SLAK.

len deze dieren in een vierkant gat in den grond en voeden ze met kool en andere planten. Wanneer nu de slakken tot berstens toe gevoed zijn, worden die arme dieren met huisje en al *levend* in kokend water geworpen. Zij kunnen dit niet verdragen en moeten dus sterven. Daarna worden ze gereinigd, de slakken uit de huisjes gehaald, en met boter en peterselie vermengd. Vervolgens vult men de ledige huisjes met dit poespas en zet het den gasten voor. Ik dank er voor.

In vroegeren tijd gebruikte men ook eene soort van boschslak als middel tegen kinkhoest. In een pot met bruine suiker legt men deze dieren, die daarin wegsmelten, en van dit sap gaf men de kinderen, die aan kinkhoest leden, nu en dan een lepeltje vol. Maar de kinkhoest ging er niet van weg. De slakjes lijken iets of wat op een kleine gedroogde pruim. Hierdoor werd eens een meisje verschalkt. Onderwijl hare moeder in een schemeruurtje bezig was slakken tus-

schen de suiker te leggen, kwam zij in een oogenblik dat de moeder juist uit de kamer was gegaan, bij den suikerpot, dacht dat het pruimen waren, nam haastig een slak tusschen de vingers en stak ze in haar mond. Gij kunt denken welk een benauwd gezicht zij zette, toen moeder terug kwam en zij hoorde wat zij gesnoept had! Zoo gaat het met snoepers.

Sommige schelpdieren scheiden ook voorwerpen af, die groote waarde bezitten, bij voorbeeld, de pareloesters; anderen leveren

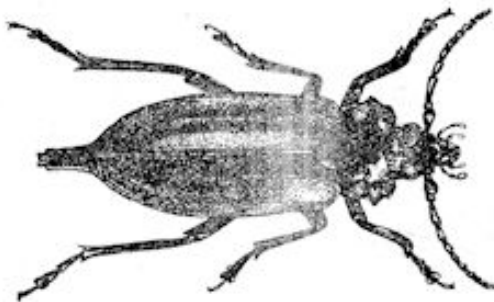
verfstof, purper, dat in vroegere eeuwen veelvuldig gebruikt werd, voordat de Cochenille bekend was. In Bengalen en ook in Afrika dienen sommige schelpen (*Cypraea moneta* L) tot geld, en van enkele groote schelpen, die een geelbruinen baard hebben, b. v. *Pinna nobilis* weven de bewoners van zuidelijke landen kleedingstukken.

Zoo ziet gij dus hoe rijk de natuur, en hoe groot God is, die al deze dieren om der menschen wil heeft voortgebracht.

TWEE MERKWAARDIGE KEVERS.

In ons land vindt men zeer schoone en niet minder merkwaardige kevers. Ik zeg: men vindt ze, maar men moet er naar zoeken. Er zijn kevers in overvloed, en als 't voorjaar wordt, ziet gij ze, zonder ze te zoeken, bij duizenden langs den grond, voor u heen en op de ontlukende planten en bloemen zweven of zitten. Denk slechts aan de kleine mestkevers, die zoodra de lentezon doorbreekt, allerwegen rondvliegen, om in de mest te krioelen en den arbeid voor den landman te vergemakkelijken. Ook komen in 't voorjaar de meikevers te voorschijn. Dat weten de jongens wel, die op de vangst uitgaan.

Hoewel nu deze kevers door het verrichten van hun taak reeds merkwaardig zijn, zoo vindt men echter in den zomer de fraaisten en merkwaardigsten. Ik zou eene heele

aflevering van De Vriend des Huizes noodig hebben, zoo ik slechts deze laatsten wilde beschrijven, maar voor 't oogenblik bepaal ik

mij tot een kever, die tot de tamelijk talrijke familie der boktorren of *Longicornia* behoort. Deze kever, op plaat 1 afgebeeld, wordt door de natuurkundigen *Prionus coriarius* L. genoemd. *Prionus* wordt afgeleid van een Grieksch woord, dat zaag beteekent, en *coriarius* is de latijnsche benaming voor dieren en planten, wier uitwendige deelen hard of lederachtig zijn.

De *Prionus coriarius* leeft als larve in boomen. De moederkever legt met haar legboor, die gij op de plaat aan haar achterlijf ziet, eieren in een gat of holte van een boom, en de larven, die uit deze eieren voortkomen, dringen diep binnen het hout door, zagen zich gangen en leven van dit zaagsel. Wanneer zij volwassen zijn, verpoppen zij zich, blijven in dezen toestand geruimen tijd en komen tegen Augustus te voorschijn als kevers. De kevers zijn pikzwart, naar het bruin overhellend; hun onderlijf is roodachtig. Bij dag ziet men ze zelden, tenzij men er een oog voor heeft; alsdan vindt men ze stil zitten op de stammen of takken der boomen. Maar zoodra het avond wordt, vliegen zij rond en zoeken zulke boomen op, uit wier schors sap of harst vloeit, dat zij gaarne lusten. Niet lang echter duurt hun leven als kever. Zij paren zich spoedig, waarna het mannetje sterft, en het wijfje, nadat zij hare eieren gelegd heeft, volgt zijn voorbeeld.

Gelukkig zijn deze boktorren niet talrijk,